

Worship

By Elder D. Todd Christofferson
Of the Quorum of the Twelve Apostles

Uctívání Boha

Starší D. Todd Christofferson
Kvorum Dvanácti apoštolů

April 2025 general conference

What does worshipping God mean for you and me?

“Now when Jesus was born in Bethlehem of Judea in the days of Herod the king, behold, there came wise men from the east to Jerusalem,

“Saying, Where is he that is born King of the Jews? for we have seen his star in the east, and are come to worship him.”

The Magi, as they are sometimes called, were wise in seeking to find and worship the Messiah. For them, worshipping meant falling down before Him and offering Him gifts of gold and precious, fragrant spices.

What does worshipping God mean for you and me?

When we think of worship, our thoughts typically turn to the ways we show religious devotion both privately and in Church services. As I have considered the matter of worshipping our Heavenly Father and His Beloved Son, our Savior, four concepts have come to mind: first, the actions that constitute our worship; second, the attitudes and feelings that figure into our worship; third, the exclusivity of our worship; and fourth, the need to emulate the Holy Beings that we worship.

First, the Actions That Constitute Our Worship

One of the most common and important forms of worship is to gather in a consecrated space to perform acts of devotion. The Lord says, “And that thou mayest more fully keep thyself unspotted from the world, thou shalt go to the house of prayer and offer up thy sacraments

Co uctívání Boha znamená pro vás a pro mě?

„Když se pak narodil Ježíš v Betlémě Judově za dnů Heródesa krále, aj, mudrci od východu slunce vypravili se do Jeruzaléma,

Řkouce: Kde jest ten narozený král Židovský? Nebo viděli jsme hvězdu jeho na východu slunce, a vypravili jsme se, abychom[jej uctívali].“

Mudrci, jak jsou někdy nazýváni, byli moudří, když se snažili najít a uctívat Mesiáše. Uctívat pro ně znamenalo padnout před Ním na kolena a dát Mu dary v podobě zlata a vzácného vonného koření.

Co uctívání Boha znamená pro vás a pro mě?

Když přemýšlíme o uctívání, obvykle nás napadnou způsoby, jak projevujeme náboženskou oddanost jak v soukromí, tak během církevních bohoslužeb. Když jsem přemýšlel o uctívání našeho Nebeského Otce a Jeho Milovaného Syna, našeho Spasitele, napadly mě čtyři oblasti: zaprvé – skutky, které naše uctívání utvářejí; zadruhé – postoje a pocity, které s naším uctíváním souvisejí; zatřetí – výlučnost našeho uctívání; a čtvrté – potřeba napodobovat ony svaté Bytosti, které uctíváme.

Zaprvé – skutky, které naše uctívání utvářejí

Jednou z nejběžnějších a nejdůležitějších forem uctívání Boha je shromažďování se na zasvěceném místě za účelem konání skutků náboženské oddanosti. Pán říká: „A aby ses mohl plněji uchováti neposkvrněným od světa, půjdeš do domu modlitby a budeš přinášeti svátosti své

upon my holy day.” This is, of course, our primary motivation in building chapels. But, if necessary, a non-dedicated space will do if we can invest it with some degree of sanctity.

Most important is what we do when we gather on the Lord’s day. Of course, we dress as best we can according to our means—not extravagantly but modestly in a way to signal our respect and reverence for Deity. Our conduct is similarly reverent and respectful. We worship by joining in prayer; we worship by singing hymns (not just listening to but singing the hymns); we worship by instructing and learning from one another. Jesus says, “Remember that on this, the Lord’s day, thou shalt offer thine oblations [meaning thine ‘offerings ... of time, talents, or means, in service of God and fellowman’] and thy sacraments unto the Most High, confessing thy sins unto thy brethren, and before the Lord.” We come together not to entertain or be entertained—as by a band, for instance—but to remember Him and be “instructed more perfectly” in His gospel.

At the most recent general conference, Elder Patrick Kearon reminded us that “we do not gather on the Sabbath simply to attend sacrament meeting and check it off the list. We come together to worship. There is a significant difference between the two. To attend means to be present at. But to worship is to intentionally praise and adore our God in a way that transforms us!”

Devoting our Sabbaths to the Lord and His purposes is itself an act of worship. Some years ago, then-Elder Russell M. Nelson observed: “How do we hallow the Sabbath day? In my much younger years, I studied the work of others who had compiled lists of things to do and things not to do on the Sabbath. It wasn’t until later that I learned from the scriptures that my conduct and my attitude on the Sabbath constituted a sign between me and my Heavenly Father [see Exodus 31:13; Ezekiel 20:12, 20]. With that understanding, I no longer needed lists of dos and don’ts. When I had to make a decision whether or not an activity was appropriate for the Sabbath, I simply asked myself, ‘What sign do I want to give to God?’”

Worship on the Lord’s day is marked by a particular focus on the great atoning sacrifice of Jesus Christ. We appropriately and specially celebrate His Resurrection at Easter but also every-

v můj svatý den. “Toto je samozřejmě naše hlavní motivace při stavbě kaplí. Avšak v případě potřeby mohou stačit i nezasvěcené prostory, pokud je dokážeme naplnit určitou mírou posvátnosti.

Nejdůležitější je to, co děláme, když se v Pánův den shromažďujeme. Samozřejmě se co možná nejlépe oblečeme, dle svých možností – ne výstředně, ale slušně, tak abychom dali najevo svou úctu a uctivost k Božství. Podobně uctivé a na úctě založené je i naše chování. Uctíváme tím, že se společně modlíme; uctíváme zpěvem náboženských písní (nejenže je posloucháme, ale sami je zpíváme); uctíváme tím, že se navzájem učíme a společně studujeme. Ježíš říká: „Pamatuj, že v tento den Páně budeš přinášeti oběti své [myšleno ‚oběti času, nadání nebo prostředků ve službě Bohu a bližnímu‘] a svátosti své Nejvyššímu, vyznáváje hříchy své bratřím a před Pánem. “Shromažďujeme se nikoli proto, abychom druhé umělecky povznegli nebo byli sami takto povzneseni – jako například vystoupením hudební kapely – ale abychom pamatovali na Něj a byli „poučení dokonaleji“ v Jeho evangeliu.

Na poslední generální konferenci nám starší Patrick Kearon připomněl, že „v sabatní den se neshromažďujeme pouze proto, abychom se zúčastnili shromáždění svátosti a odškrtnuli si to ze seznamu povinností. Scházíme se, abychom uctívali Boha. Mezi tím je podstatný rozdíl. Zúčastnit se znamená být přítomen. Ale uctívat znamená cílevědomě chválit a uctívat našeho Boha způsobem, který nás proměňuje!“

Zasvěcování našich sabatů Pánu a Jeho záměrem je samo o sobě skutkem uctívání. Před několika lety tehdy starší Russell M. Nelson poznamenal: „Jak světíš sabatní den? Když jsem byl o mnoho let mladší, studoval jsem díla ostatních lidí, kteří sestavili seznamy toho, co máme o sabatu dělat, a toho, co dělat nemáme. Teprve později jsem se z písem dozvěděl, že moje chování a postoj během sabatu představují určité znamení mezi mnou a mým Nebeským Otcem [viz Exodus 31:13; Ezechiel 20:12, 20]. Díky tomuto porozumění jsem již nepotřeboval seznamy toho, co dělat, a co ne. Jakmile jsem se musel rozhodnout, zda je určitá činnost o sabatu vhodná, jednoduše jsem se sám sebe zeptal: ‚Jaké znamení tím chci Bohu dát?‘“

Uctívání Boha v Pánův den se vyznačuje tím, že se specificky zaměřujeme na velikou smírnou oběť Ježíše Krista. Příhodně a jedinečně oslavujeme o Velikonocích Jeho Vzkříšení, ale totéž

week as we partake of the sacramental emblems of His Atonement, including His Resurrection. For the penitent, partaking of the sacrament is the highlight of Sabbath worship.

Worshipping together as “the body of Christ” has unique power and benefits as we teach, serve, and sustain one another. Interestingly, one recent study found that those who view their spiritual lives as entirely private are less likely to prioritize spiritual growth, or to say their faith is very important, or to have regular devotional time with God. As a community of Saints, we strengthen each other in worship and in faith.

Even so, we cannot forget the daily acts of worship that we engage in individually and at home. The Savior reminds us, “Nevertheless thy vows shall be offered up in righteousness on all days and at all times.” One sister wisely observed, “I cannot think of a more profound way to worship God than to welcome His little ones into our lives and care for them and teach them His plan for them.”

Alma and Amulek taught the Zoramites who had been banned from their synagogues to worship God not merely once a week but always and “in whatsoever place ye may be in.” They spoke about prayer as worship:

“Ye must pour out your souls in your closets, and your secret places, and in your wilderness.

“Yea, and when you do not cry unto the Lord, let your hearts be full, drawn out in prayer unto him continually.”

They also spoke of searching the scriptures, bearing testimony of Christ, performing charitable acts and service, receiving the Holy Ghost, and living in thanksgiving daily. Consider that thought: “living in thanksgiving daily.” It speaks to my second concept:

The Attitudes and Feelings Inherent in Worship

Feeling and expressing gratitude to God are, in fact, what infuses worship with a sense of joyful renewal as opposed to seeing it as just one more duty.

True worship means loving God and yielding our will to Him—the most precious gift we can offer. When asked which was the great com-

činíme také každý týden, když přijímáme symboly svátosti odkazující na Jeho Usmíření, včetně Jeho Vzkříšení. Pro kající je přijímání svátosti vrcholem sabatního uctívání.

Když uctíváme Boha všichni společně jakožto „tělo Kristovo“, má to jedinečnou moc a přínosy, zatímco se vzájemně učíme, sloužíme si a podporujeme se. Je zajímavé, že z jedné nedávné studie vyšlo najevo, že u těch, kteří svůj duchovní život vnímají jako zcela soukromou záležitost, je méně pravděpodobné, že budou upřednostňovat duchovní růst nebo že budou říkat, že jejich víra je velmi důležitá, nebo že budou pravidelně věnovat čas pobožným činnostem. Jakožto společenství Svátých se navzájem posilujeme v uctívání Boha a ve víře.

Přesto však nesmíme zapomínat na každodenní skutky uctívání, které vykonáváme každý sám a v rodině. Spasitel nám připomíná: „Nic méně sliby tvé budou přinášeny ve spravedlivosti ve všech dnech a ve všech dobách.“ Jedna sestra moudře poznamenala: „Nedokážu si představit lepší způsob, jak uctívat Boha, než přivítat do svého života Jeho maličké, pečovat o ně a učit je o plánu, který pro ně má.“

Alma a Amulek učili Zoramity, kterým byl zakázán vstup do synagogy, aby uctívali Boha nejen jednou týdně, ale neustále, „ať [jsou] na jakémkoli místě“. Jako formu uctívání zmínili modlitbu:

„Musíte vylíti duši svou v komůrce své a na tajných místech svých a v pustině své.

Ano, a když k Pánu nevoláte, nechť je srdce vaše plné, pohnuté neustále k modlitbě k němu za blaho vaše a také za blaho těch, kteří jsou kolem vás.“

Také mluvili o bádání v písmech, vydávání svědectví o Kristu, konání dobročinných skutků a služby, přijímání Ducha Svatého a každodenním díkůvzdání. Považte onu myšlenku: „Denně [žít] v díkůvzdání.“ To mě přivádí k druhé oblasti:

Postoje a pocity, které jsou s uctíváním neodmyslitelně spjaty

Pociťování a vyjadřování vděčnosti Bohu ve skutečnosti naplňuje uctívání pocitem radostné obnovy, místo abychom uctívání vnímali jen jako další povinnost.

Pravé uctívání znamená Boha milovat a odevzdávat Mu svou vůli – což je ten nejvzácnější dar, který můžeme nabídnout. Když se Ježíše

mandment in all the law, Jesus replied, "Thou shalt love the Lord thy God with all thy heart, and with all thy soul, and with all thy mind." He also called this the first commandment.

This was the pattern of Jesus's own worship of the Father. His life and His atoning sacrifice were dedicated to the glory of the Father. Poignantly we remember Jesus's heartrending plea in the midst of unimaginable suffering and anguish: "O my Father, if it be possible, let this cup pass from me," but then His submissive "nevertheless not as I will, but as thou wilt."

Worship is striving to follow this perfect example. We will not attain perfection in this course overnight, but if each day we "offer for a sacrifice unto [Him] a broken heart and a contrite spirit," He will again baptize us with His Spirit and fill us with His grace.

Third, the Exclusivity of Our Worship

In the first section of the Doctrine and Covenants, the Lord pronounces this indictment of the world:

"They have strayed from mine ordinances, and have broken mine everlasting covenant;

"They seek not the Lord to establish his righteousness, but every man walketh in his own way, and after the image of his own god, whose image is in the likeness of the world."

It is good for us to remember the example of the three Jewish young men Hananiah, Mishael, and Azariah, carried captive to Babylon not long after Lehi and his family left Jerusalem. A Babylonian officer renamed them Shadrach, Meshach, and Abed-nego. Later, when these three refused to worship an image set up by King Nebuchadnezzar, he commanded that they be thrown into a burning fiery furnace, saying to them, "And who is that God that shall deliver you out of my hands?"

You will recall their bold answer:

"Our God whom we serve is able to deliver us from the burning fiery furnace, and he will deliver us out of thine hand, O king.

"But if not, be it known unto thee ... that we will not serve thy gods, nor worship the golden image which thou hast set up."

The furnace was so hot that it killed those who threw them into it, but Shadrach, Meshach, and Abed-nego were unharmed. "Then Nebu-

zeptali, co je v celém zákoně velikým neboli hlavním přikázáním, odpověděl: „Milovati budeš Pána Boha svého z celého srdce svého, a ze vši duše své, a ze vši mysli své.“ Zároveň to nazval předním přikázáním.

Takový byl i Ježíšův způsob uctívání Otce. Jeho život a Jeho smírná oběť byly zasvěceny slávě Otce. S dojetím si připomínáme Ježíšovu srdceryvnou prosbu uprostřed nepředstavitelného utrpení a úzkosti: „Otče můj, jest-li možné, nechť odejde ode mne kalich tento. A však ne jakž já chci, ale jakž ty.“

Uctívat Boha znamená snažit se následovat tento dokonalý příklad. V tomto ohledu nedosáhneme dokonalosti přes noc, ale pokud Mu budeme každý den „přinášeti jako oběť srdce zlomené a ducha zkroušeného“, pak nás znovu pokřtí svým Duchem a naplní svou milostí.

Zatřetí – výlučnost našeho uctívání

V prvním oddíle Nauky a smluv Pán pronáší toto nařčení světa:

„Odklonili [se] od obřadů mých a porušili věčnou smlouvu mou;

Nehledají Pána, aby zjednali spravedlivost jeho, ale každý člověk kráčí po své vlastní cestě a podle obrazu svého vlastního boha, jehož obraz má podobu světa.“

Je dobré připomenout si příklad tří židovských mladíků, Chananiáše, Mizeala a Azariáše, kteří byli odvedeni jako zajatci do Babylonu nedlouho poté, co Lehi a jeho rodina opustili Jeruzalém. Babylonský úředník je přejmenoval na Sidracha, Mizacha a Abdenága. Později král Nabuchodonozor, když tito tři odmítli uctívat sochu, kterou postavil, přikázal, aby byli uvrženi do rozpálené ohnivé pece, a řekl jim: „A který jest ten Bůh, ješto by vás vytrhl z ruky mé?“

Jistě si vzpomenete na jejich smělou odpověď:

„Buďto že Bůh, jehož my ctíme, (kterýž mocen jest vytrhnouti nás z peci ohnivé rozpálené, a tak z ruky tvé, ó králi), vytrhne nás.

[Pokud však nevytrhne,] známo buď tobě, ó králi, žeť bohů tvých ctíti a obrazu zlatému, kterýž jsi postavil, klaněti se nebudeme.“

Pec byla tak rozpálená, že usmrtila ty, kteří do ní ony tři uvrhli; ale Sidrachovi, Mizachovi a Abdenágovi se nic nestalo. „I mluvil Nabuchodo-

chadnezzar spake, and said, Blessed be the God of Shadrach, Meshach, and Abed-nego, who hath ... delivered his servants that trusted in him, ... and yielded their bodies, that they might not serve nor worship any god, except their own God." They trusted in Jehovah for deliverance, "but if not," that is, even if God in His wisdom did not prevent their death, yet they would remain true to Him.

Whatever takes precedence over worship of the Father and the Son becomes an idol. Those who reject God as the source of truth, or disavow any accountability to Him, in effect substitute themselves as their god. One who places loyalty to a party or cause ahead of divine direction worships a false god. Even those who purport to worship God but do not keep His commandments are walking in their own way: "They draw near to me with their lips, but their hearts are far from me." The object of our worship is exclusively "the only true God, and Jesus Christ, whom [He] hath sent."

Finally, the Need to Emulate the Father and the Son

Ultimately, how we live may be the best, most genuine form of worship. Showing our devotion means emulating the Father and the Son—cultivating Their attributes and character in ourselves. If, as the saying goes, imitation is the sincerest form of flattery, then we might say with respect to Deity, emulation is the sincerest form of veneration. This suggests an active, sustained effort on our part to seek holiness. But becoming more Christlike is also the natural outcome of our acts of worship. Elder Kearon's phrase cited earlier about worshipping "in a way that transforms us" is significant. True worship is transformative.

This is the beauty of the covenant path—the path of worship, love, and loyalty to God. We enter that path by baptism, pledging to take upon us the name of Christ and to keep His commandments. We receive the gift of the Holy Ghost, the messenger of the Savior's grace that redeems and cleanses us from sin as we repent. We could even say that in repenting we are worshipping Him.

There follow additional priesthood ordinances and covenants made in the house of the Lord that further sanctify us. The ceremonies and

nozor a řekl: Požehnaný Bůh jejich, totiž Sidrachův, Mizachův a Abdenágův, kterýž... vytrhl služebníky své, kteříž doufali v něho, ... [a] těla svá vydali, aby nesloužili a neklaněli se žádnému bohu, kromě Bohu svému. "Důvěřovali Jehovovi, že je vysvobodí, „ale pokud ne“ – tedy i kdyby Bůh ve své moudrosti jejich smrti nezabránil – přesto by Mu zůstali věrní.

Cokoli, co dostává přednost před uctíváním Otce a Syna, se stává modlou. Ti, kteří odmítají Boha jako zdroj pravdy nebo neuznávají jakoukoli odpovědnost vůči Němu, ve skutečnosti dosazují za svého bohasami sebe. Ten, kdo upřednostňuje oddanost nějaké straně nebo věci před božským vedením, uctívá falešného boha. Dokonce i ti, kteří tvrdí, že Boha uctívají, avšak nedodržují Jeho přikázání, krácejí svou vlastní cestou: „Přibližují [se] ke mně rty svými, ale srdce jejich je daleko ode mne.“ Uctívat máme výlučně „samého pravého Boha, a kteréhož [On] poslal, Ježíše Krista“.

A nakonec – potřeba napodobovat Otce a Syna

To, jak žijeme, může být nakonec tou nejlepší a nejryzejší formou uctívání Boha. Projevovat oddanost znamená napodobovat Otce a Syna – pěstovat v sobě Jejich vlastnosti a charakter. Pokud, jak se říká, napodobování je nejpřímnější formou lichocení, pak bychom mohli ve vztahu k Božství říci, že napodobování je nejpřímnější formou uctívání. To naznačuje, že z naší strany musíme vyvíjet aktivní a vytrvalé úsilí ve snaze dosáhnout svatosti. Avšak stávat se více takovými, jako je Kristus, je také přirozeným výsledkem našich skutků uctívání Boha. Již zmíněná slova staršího Kearona o uctívání „způsobem, který nás proměňuje“, jsou význačná. Právě uctívání Boha člověka proměňuje.

V tomto spočívá nádhera cesty smlouvy – cesty uctívání, lásky a oddanosti Bohu. Na tuto cestu vstupujeme křtem, při němž se zavazujeme, že na sebe vezmeme jméno Kristovo a budeme dodržovat Jeho přikázání. Přijímáme dar Ducha Svatého, posla Spasitelovy milosti, která nás vykupuje z hříchu a očišťuje nás, když činíme pokání. Mohli bychom dokonce říci, že tím, že činíme pokání, Spasitele uctíváme.

Poté následují další kněžské obřady a smlouvy uzavřené v domě Páně, které nás dále posvěcují. Chrámové ceremonie a obřady představují

ordinances of the temple constitute an elevated form of worship.

President Russell M. Nelson has emphasized that “every man and every woman who participates in priesthood ordinances and who makes and keeps covenants with God has direct access to the power of God.” This is not only a power we draw upon to serve and to bless. It is also the divine power that works in us to refine and purify us. As we walk the covenant path, the sanctifying “power of godliness is manifest” in us.

May we, as the ancient Nephites and Lamanites, “fall down at the feet of Jesus, and ... worship him.” May we, as commanded by Jesus, “fall down and worship the Father in [the] name [of the Son].” May we receive the Holy Spirit and yield our hearts to God, have no other gods before Him, and as disciples of Jesus Christ, emulate His character in our own lives. I testify that as we do, we will experience joy in worship. In the name of Jesus Christ, amen.

vznešenou formu uctívání.

President Russell M. Nelson zdůraznil, že „každý muž a každá žena, kteří se účastní kněžských obřadů a kteří uzavírají a dodržují smlouvy s Bohem, mají přímý přístup k moci Boží“. Z této moci nečerpáme jen proto, abychom sloužili a žehnali. Je to také božská moc, která působí v našem nitru, aby nás zušlechťovala a očišťovala. Zatímco kráčíme po cestě smlouvy, projevuje se v nás posvěcující „moc božskosti“.

Kéž i my, tak jako dávní Nefité a Lamanité, padáme „k nohám Ježíšovým a [uctíváme] ho“. Kéž i my, podle Ježíšova příkazu, padneme a uctíváme „Otce ve jménu [Syna]“. Kéž přijmeme Svátého Ducha a odevzdáme své srdce Bohu, kéž před Ním nemáme žádné jiné bohy a kéž jako učedníci Ježíše Krista napodobujeme ve svém vlastním životě Jeho charakter. Svědčím o tom, že když tak budeme činit, budeme zakoušet radost z uctívání. Ve jménu Ježíše Krista, amen.